

Publicatieblad

van de Europese Unie

L 265

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

60e jaargang

14 oktober 2017

Inhoud

I Wetgevingshandelingen

RICHTLIJNEN

- ★ Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie 1

II Niet-wetgevingshandelingen

BESLUITEN

- ★ Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1853 van de Raad van 10 oktober 2017 tot wijziging van Uitvoeringsbesluit 2011/335/EU waarbij de Republiek Litouwen wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde 15
- ★ Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1854 van de Raad van 10 oktober 2017 tot wijziging van Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU waarbij de Republiek Estland wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 26, lid 1, onder a), en de artikelen 168 en 168 bis van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde 17
- ★ Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1855 van de Raad van 10 oktober 2017 waarbij Roemenië wordt gemachtigd een bijzondere maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde 19
- ★ Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1856 van de Raad van 10 oktober 2017 waarbij de Republiek Polen wordt gemachtigd een bijzondere maatregel in te voeren die afwijkt van artikel 193 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde 21

NL

Besluiten waarvan de titels mager zijn gedrukt, zijn besluiten van dagelijks beheer die in het kader van het landbouwbeleid zijn genomen en die in het algemeen een beperkte geldigheidsduur hebben.

Besluiten waarvan de titels vet zijn gedrukt en die worden voorafgegaan door een sterretje, zijn alle andere besluiten.

- ★ Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1857 van de Commissie van 13 oktober 2017 betreffende de erkenning van de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de Verenigde Staten van Amerika voor derivatentransacties waarop toezicht wordt gehouden door de Commodity Futures Trading Commission als gelijkwaardig aan bepaalde vereisten van artikel 11 van Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende otc-derivaten, centrale tegenpartijen en transactieregisters ⁽¹⁾ 23

⁽¹⁾ Voor de EER relevante tekst.

I

(Wetgevingshandelingen)

RICHTLIJNEN

RICHTLIJN (EU) 2017/1852 VAN DE RAAD**van 10 oktober 2017****betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie**

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 115,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Parlement ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Handelend volgens een bijzondere wetgevingsprocedure,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Situaties waarin verschillende lidstaten de bepalingen van bilaterale belastingovereenkomsten en -verdragen of het Verdrag ter afschaffing van dubbele belasting in geval van winstcorrecties tussen verbonden ondernemingen (90/436/EEG) ⁽³⁾ („het arbitrageverdrag van de Unie”) op een verschillende wijze uitleggen of toepassen, kunnen ernstige fiscale belemmeringen vormen voor ondernemingen die over de grenzen heen actief zijn. Dergelijke belemmeringen leiden tot een buitensporige belastingdruk op ondernemingen en er is een reëel risico dat zij economische verstoringen en inefficiënties veroorzaken en negatieve gevolgen hebben voor grensoverschrijdende investeringen en de groei.
- (2) Om die reden is het noodzakelijk dat er in de Unie mechanismen zijn die zorgen voor de doeltreffende beslechting van geschillen betreffende de uitleg en de toepassing van dergelijke bilaterale belastingverdragen en van het arbitrageverdrag van de Unie, en met name van geschillen die tot dubbele belasting leiden.
- (3) De mechanismen waarin bilaterale belastingverdragen en het arbitrageverdrag van de Unie momenteel voorzien, leiden mogelijk niet in alle gevallen tot een doeltreffende beslechting van dergelijke geschillen binnen een redelijke termijn. De monitoring die in het kader van de tenuitvoerlegging van het arbitrageverdrag van de Unie heeft plaatsgevonden, heeft een aantal belangrijke tekortkomingen aan het licht gebracht, met name wat de toegang tot de procedure en wat de duur en de effectieve sluiting van de procedure betreft.
- (4) Om tot een eerlijker belastingklimaat te komen, moeten de transparantieregels worden verbeterd en de maatregelen ter bestrijding van belastingontwijking worden versterkt. Tegelijkertijd is het in de geest van een eerlijk belastingstelsel noodzakelijk dat ervoor wordt gezorgd dat geschilbeslechtingsmechanismen alomvattend,

⁽¹⁾ Standpunt van 6 juli 2017 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad).

⁽²⁾ Standpunt van 22 februari 2017 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad).

⁽³⁾ PB L 225 van 20.8.1990, blz. 10.

effectief en duurzaam zijn. In de mechanismen ter beslechting van geschillen moeten ook verbeteringen worden aangebracht om in te spelen op het risico dat er alsnog meer geschillen over dubbele of meervoudige belasting zullen rijzen, waarmee mogelijk grote bedragen zijn gemoeid, omdat belastingdiensten regelmatig en doelgericht controles uitvoeren.

- (5) Om eerlijke en efficiënte belastingstelsels in de Unie tot stand te brengen, is het van essentieel belang dat er een doeltreffend en efficiënt kader voor de beslechting van belastinggeschillen wordt ingevoerd dat voor rechtszekerheid en een bedrijfsvriendelijk klimaat voor investeringen zorgt. De mechanismen ter beslechting van geschillen moeten ook een geharmoniseerd en transparant kader voor de regeling van geschillen bieden en aldus voordelen voor alle belastingplichtigen opleveren.
- (6) De beslechting van geschillen moet gelden voor een verschillende uitleg en verschillende toepassingen van bilaterale belastingverdragen en van het arbitrageverdrag van de Unie, met name voor een verschillende uitleg en verschillende toepassingen die tot dubbele belasting leiden. Dit moet worden verwezenlijkt aan de hand van een procedure waarbij de zaak in een eerste fase aan de belastingautoriteiten van de betrokken lidstaten wordt voorgelegd met de bedoeling het geschil via een procedure voor onderling overleg te beslechten. De lidstaten moeten worden aangemoedigd om gebruik te maken van niet-bindende alternatieve vormen van geschilbeslechting, zoals bemiddeling of verzoening, tijdens de laatste fasen van de periode van de procedure voor onderling overleg. Indien binnen een bepaalde termijn geen overeenstemming wordt bereikt, moet de zaak worden behandeld in het kader van een geschilbeslechtsprocedure. Er moet flexibiliteit worden betracht bij het kiezen van de methode voor de geschilbeslechting, hetzij door middel van ad-hocstructuren, hetzij door middel van meer permanente structuren. Geschilbeslechtsprocedures kunnen de vorm aannemen van een raadgevende commissie, samengesteld uit zowel vertegenwoordigers van de betrokken belastingautoriteiten als vooraanstaande onafhankelijke personen, of van een commissie voor alternatieve geschilbeslechting (waarbij deze laatste voor flexibiliteit bij het kiezen van de methode voor de geschilbeslechting zorgt). Waar passend kunnen de lidstaten voorts, via een bilaterale overeenkomst, kiezen voor het gebruik van andere geschilbeslechtsprocedures, zoals „eindbod”-arbitrage („final offer” arbitration) (ook arbitrage van „het laatste beste bod” („last best offer” arbitration) genoemd), om het geschil op een bindende manier te regelen. De belastingautoriteiten moeten een bindend eindbesluit nemen onder verwijzing naar het advies van een raadgevende commissie of van een commissie voor alternatieve geschilbeslechting.
- (7) Het verbeterde mechanisme ter beslechting van geschillen moet voortbouwen op binnen de Unie bestaande mechanismen, waaronder het arbitrageverdrag van de Unie. Het toepassingsgebied van deze richtlijn moet echter ruimer zijn dan dat van het arbitrageverdrag van de Unie, dat beperkt is tot verkenprijsgeschillen en de toerekening van winst aan vaste inrichtingen. Deze richtlijn moet van toepassing zijn op alle belastingplichtigen die onderworpen zijn aan belastingen op inkomsten en vermogen die onder bilaterale belastingverdragen en het arbitrageverdrag van de Unie vallen. Tegelijkertijd moeten de administratieve lasten voor natuurlijke personen, micro-ondernemingen en kleine en middelgrote ondernemingen worden verlicht wanneer ze gebruikmaken van de geschilbeslechtsprocedure. Daarnaast moet de geschilbeslechtsfase worden versterkt. Het is meer in het bijzonder noodzakelijk om een tijdslimiet vast te stellen voor de duur van de procedures voor de beslechting van geschillen over dubbele belasting en om de voor de belastingplichtigen geldende voorwaarden van de geschilbeslechtsprocedure vast te leggen.
- (8) Om eensluidende voorwaarden voor de uitvoering van deze richtlijn te waarborgen, moeten aan de Commissie uitvoeringsbevoegdheden worden toegekend. Die bevoegdheden moeten worden uitgeoefend overeenkomstig Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾.
- (9) Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze richtlijn beoogt met name te waarborgen dat het recht op een eerlijk proces en de vrijheid van ondernemerschap onverkort worden geëerbiedigd.
- (10) Daar de doelstelling van deze richtlijn, namelijk de vaststelling van een doeltreffende en efficiënte procedure om geschillen te beslechten in de context van de goede werking van de interne markt, niet in voldoende mate door de lidstaten kan worden verwezenlijkt, maar wegens de omvang en de gevolgen van de maatregel beter op Unieniveau kan worden verwezenlijkt, kan de Unie, overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde subsidiariteitsbeginsel, maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan nodig is om die doelstelling te verwezenlijken.
- (11) De Commissie dient na vijf jaar een evaluatie van de toepassing van deze richtlijn te verrichten, en de lidstaten moeten de Commissie daarbij helpen door haar passende informatie te verstrekken,

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Onderwerp en toepassingsgebied

Bij deze richtlijn worden voorschriften vastgesteld met betrekking tot een mechanisme ter beslechting van geschillen tussen lidstaten welke ontstaan naar aanleiding van de uitleg en toepassing van overeenkomsten en verdragen die voorzien in de afschaffing van dubbele belasting op inkomsten en, waar van toepassing, op vermogen. De richtlijn stelt tevens de rechten en plichten van de belanghebbenden vast voor het geval dat dergelijke geschillen zich voordoen. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt de kwestie die aanleiding geeft tot een dergelijk geschil hierna in deze richtlijn een „geschilpunt” genoemd.

Artikel 2

Definities

1. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „bevoegde autoriteit”: de autoriteit van een lidstaat die als zodanig door de betrokken lidstaat is aangewezen;
- b) „bevoegde rechtbank”: de rechterlijke of andere instantie van een lidstaat die als zodanig door de betrokken lidstaat is aangewezen;
- c) „dubbele belasting”: de heffing door twee of meer lidstaten van belastingen die onder een overeenkomst of verdrag als bedoeld in artikel 1 vallen, op dezelfde belastbare inkomsten of hetzelfde belastbare vermogen wanneer zulks aanleiding geeft tot i) een additionele belastingheffing, ii) een toename van de belastingverplichtingen of iii) de annulering of vermindering van verliezen die met belastbare winst kunnen worden verrekend;
- d) „belanghebbende”: elke persoon, met inbegrip van een natuurlijke persoon, die een fiscaal ingezetene is van een lidstaat en voor wiens belastingheffing het geschilpunt rechtstreekse gevolgen heeft.

2. Tenzij de context anders vereist, hebben termen die in deze richtlijn niet worden gedefinieerd de betekenis die zij op dat ogenblik hebben uit hoofde van de betrokken overeenkomsten of verdragen als bedoeld in artikel 1, die van toepassing zijn op de datum van ontvangst van de eerste kennisgeving van de handeling die heeft geleid of zal leiden tot een geschilpunt. Bij gebreke van een definitie uit hoofde van dergelijke overeenkomsten of verdragen hebben termen die niet zijn gedefinieerd de betekenis die zij op dat moment hadden krachtens de wetgeving van de betrokken lidstaat met betrekking tot de belastingen waarop genoemde overeenkomsten of verdragen van toepassing zijn, waarbij een betekenis krachtens de toepasselijke belastingwetgeving van die lidstaat voorrang heeft op een betekenis die krachtens andere wetten van die lidstaat aan de term wordt gegeven.

Artikel 3

Klacht

1. Elke belanghebbende heeft het recht een klacht in te dienen met betrekking tot een geschilpunt bij elk van de bevoegde autoriteiten van elk van de betrokken lidstaten, waarbij om de beslechting van het geschil wordt verzocht. De klacht moet worden ingediend binnen een termijn van drie jaar, te rekenen vanaf de ontvangst van de eerste kennisgeving van de handeling die tot het geschilpunt aanleiding geeft of zal geven, ongeacht of de belanghebbende de nationale rechtsmiddelen van de betrokken lidstaten aanwendt. De belanghebbende dient de klacht tegelijkertijd en met dezelfde gegevens bij elk van de bevoegde autoriteiten in en geeft in de klacht aan welke andere lidstaten betrokken zijn. De belanghebbende zorgt ervoor dat elke betrokken lidstaat de klacht ontvangt in ten minste één van de volgende talen:

- a) een van de officiële talen van die lidstaat in overeenstemming met nationale wetgeving, of
- b) een andere taal die deze lidstaat hiervoor aanvaardt.

2. Elke bevoegde autoriteit bevestigt de ontvangst van de klacht binnen een termijn van twee maanden, te rekenen vanaf de ontvangst van de klacht. Elke bevoegde autoriteit stelt tevens de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten binnen twee maanden na ontvangst van de klacht in kennis van die ontvangst. De bevoegde autoriteiten stellen elkaar op dat moment ook in kennis van de taal of talen waarin zij tijdens de desbetreffende procedurehandelingen willen communiceren.

3. De klacht wordt alleen aanvaard indien de belanghebbende die de klacht indient in een eerste fase de bevoegde autoriteiten van elk van de betrokken lidstaten de volgende inlichtingen verschaft:

- a) het/de naam (namen), adres (adressen), fisca(a)le identificatienummer(s) en alle andere inlichtingen die nodig zijn voor de identificatie van de belanghebbende (belanghebbenden) die de klacht heeft (hebben) ingediend bij de bevoegde autoriteiten, en van elke andere belanghebbende;
- b) de betrokken belastingtijdvakken;
- c) nadere informatie over de relevante feiten en omstandigheden van de zaak (met inbegrip van bijzonderheden over de structuur van de transactie en over de verhouding tussen de belanghebbende en de andere partijen bij de relevante transacties, alsmede van de feiten die te goeder trouw in een wederzijds bindende overeenkomst tussen de belanghebbende en de belastingdienst zijn vastgelegd, waar van toepassing) en meer in het bijzonder de aard en de datum van de handelingen die aanleiding geven tot het geschilpunt (waaronder, in voorkomend geval, bijzonderheden over dezelfde in de andere lidstaat ontvangen inkomsten en over de opnemings daarvan in de belastbare inkomsten in de andere lidstaat, en bijzonderheden over de belastingen die in verband met die inkomsten in de andere lidstaat zijn geheven of zullen worden geheven), alsmede de daarmee verband houdende bedragen in de valuta's van de betrokken lidstaten, met een afschrift van eventuele bewijsstukken;
- d) een verwijzing naar de toepasselijke nationale regels en naar de overeenkomsten of verdragen als bedoeld in artikel 1; indien meer dan één overeenkomst of verdrag van toepassing is, vermeldt de belanghebbende die de klacht indient welke overeenkomst of welk verdrag met betrekking tot het geschilpunt in kwestie wordt uitgelegd. Die overeenkomst of dat verdrag is voor de toepassing van deze richtlijn de toepasselijke overeenkomst of het toepasselijke verdrag;
- e) de volgende informatie, verstrekt door de belanghebbende die de klacht heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten, samen met een afschrift van eventuele bewijsstukken:
 - i) een verklaring waarom de belanghebbende meent dat er sprake is van een geschilpunt;
 - ii) nadere bijzonderheden over elk door de belanghebbende ingesteld beroep en elke door de belanghebbende opgestarte rechtszaak met betrekking tot de relevante transacties, en over elke rechterlijke beslissing in verband met het geschilpunt;
 - iii) een toezegging van de belanghebbende dat hij zo volledig en zo snel mogelijk op alle toepasselijke verzoeken van een bevoegde autoriteit zal reageren en op verzoek van de bevoegde autoriteiten alle documentatie zal verstrekken;
 - iv) in voorkomend geval, een afschrift van het definitieve besluit over de belastingaanslag — in de vorm van een definitieve belastingaanslag, een verslag van de belastingcontrole of een ander gelijkwaardig document — dat aanleiding geeft tot het geschilpunt, en een afschrift van elk ander document dat de belastingautoriteiten met betrekking tot het geschilpunt hebben verstrekt;
 - v) in voorkomend geval, informatie over eventuele klachten die door de belanghebbende zijn ingediend uit hoofde van een andere procedure voor onderling overleg of uit hoofde van een andere geschilbeslechtsprocedure, als omschreven in artikel 16, lid 5, en een uitdrukkelijke toezegging van de belanghebbende dat hij het bepaalde in artikel 16, lid 5, zal naleven;
- f) alle door de bevoegde autoriteiten gevraagde specifieke aanvullende informatie die noodzakelijk wordt geacht voor een grondig onderzoek van de zaak in kwestie.

4. De bevoegde autoriteiten van elk van de betrokken lidstaten kunnen om de in lid 3, onder f), bedoelde informatie verzoeken binnen drie maanden, te rekenen vanaf de ontvangst van de klacht. Indien dit door de bevoegde autoriteiten nodig wordt geacht, kunnen verdere verzoeken om informatie worden gedaan tijdens de in artikel 4 bedoelde procedure voor onderling overleg. Nationale wetgeving inzake de bescherming van informatie en de bescherming van het handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of van een fabrieks- of handelswerkwijze is toepasselijk.

Een belanghebbende die een verzoek overeenkomstig lid 3, onder f), ontvangt, antwoordt binnen drie maanden na ontvangst van het verzoek. Tegelijkertijd wordt ook een afschrift van dit antwoord toegezonden aan de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten.

5. De bevoegde autoriteiten van elk van de betrokken lidstaten nemen een besluit over de aanvaarding of afwijzing van de klacht binnen zes maanden na ontvangst van die klacht of binnen zes maanden na ontvangst van de in lid 3, onder f), bedoelde informatie, indien dat later is. De bevoegde autoriteiten stellen de belanghebbende en de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten onverwijld in kennis van hun besluit.

Een bevoegde autoriteit kan binnen zes maanden na ontvangst van een klacht, of binnen zes maanden na ontvangst van de in lid 3, onder f), bedoelde informatie, indien dat later is, besluiten het geschilpunt eenzijdig te beslechten, zonder de andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten erbij te betrekken. In dat geval stelt de betreffende bevoegde autoriteit de belanghebbende en de andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten daarvan onverwijld in kennis. Na die kennisgeving worden de procedurehandelingen uit hoofde van deze richtlijn beëindigd.

6. Een belanghebbende die een klacht wenst in te trekken, dient gelijktijdig bij elk van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten een schriftelijke kennisgeving van intrekking in. Met die kennisgeving worden alle procedurehandelingen uit hoofde van deze richtlijn onmiddellijk beëindigd. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten die een dergelijke kennisgeving ontvangen, stellen de andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten onverwijld in kennis van die beëindiging van procedurehandelingen.

Indien een geschilpunt om welke reden dan ook ophoudt te bestaan, worden alle procedurehandelingen uit hoofde van deze richtlijn onmiddellijk beëindigd en stellen de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten de belanghebbende onverwijld in kennis van deze situatie met de opgave van de algemene redenen daarvoor.

Artikel 4

Procedure voor onderling overleg

1. Indien de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten een klacht aanvaarden, trachten zij binnen een termijn van twee jaar, te rekenen vanaf de laatste kennisgeving van een besluit van een van de lidstaten tot aanvaarding van de klacht, het geschilpunt in onderling overleg te beslechten.

De in de eerste alinea bedoelde termijn van twee jaar kan op verzoek van een bevoegde autoriteit van een betrokken lidstaat aan alle andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten met ten hoogste één jaar worden verlengd, mits de verzoekende bevoegde autoriteit dit verzoek schriftelijk motiveert.

2. Zodra de bevoegde autoriteiten van de lidstaten binnen de in lid 1 vastgestelde termijn overeenstemming over de beslechting van het geschilpunt hebben bereikt, stelt de bevoegde autoriteit van elk van de betrokken lidstaten de belanghebbende daarvan onverwijld in kennis in de vorm van een besluit dat bindend is voor de autoriteit en afdwingbaar door de belanghebbende, mits de belanghebbende het besluit aanvaardt en, indien toepasselijk, afziet van het recht om andere rechtsmiddelen aan te wenden. Indien er reeds procedurehandelingen met betrekking tot dergelijke andere rechtsmiddelen waren begonnen, wordt het besluit enkel bindend en afdwingbaar zodra de belanghebbende ten overstaan van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten bewijzen heeft verstrekt die aantonen dat er stappen zijn gezet om deze procedurehandelingen te beëindigen. Deze bewijzen worden verstrekt uiterlijk zestig dagen nadat de belanghebbende van het bovengenoemde besluit in kennis is gesteld. Het besluit wordt vervolgens onverwijld uitgevoerd, ongeacht de termijnen waarin de nationale wetgeving van de betrokken lidstaten voorziet.

3. Indien de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten binnen de in lid 1 vastgestelde termijn geen overeenstemming bereiken over de beslechting van het geschilpunt, stelt de bevoegde autoriteit van elk van de betrokken lidstaten de belanghebbende daarvan in kennis, met opgave van de algemene redenen waarom geen overeenstemming kon worden bereikt.

Artikel 5

Besluit van de bevoegde autoriteit betreffende de klacht

1. De bevoegde autoriteit van een betrokken lidstaat kan binnen de in artikel 3, lid 5, vastgestelde termijn tot afwijzing van een klacht besluiten wanneer:

- a) de uit hoofde van artikel 3, lid 3, vereiste inlichtingen ontbreken (waaronder informatie waarom uit hoofde van artikel 3, lid 3, onder f), is verzocht en die niet binnen de in artikel 3, lid 4, vastgestelde termijn is ingediend);
- b) er geen sprake is van een geschilpunt, of
- c) de klacht niet binnen de in artikel 3, lid 1, bedoelde termijn van drie jaar is ingediend.

Wanneer de bevoegde autoriteit de belanghebbende daarvan overeenkomstig het bepaalde in artikel 3, lid 5, in kennis stelt, geeft zij de algemene redenen voor haar afwijzing op.

2. Indien een bevoegde autoriteit van een betrokken lidstaat binnen de in artikel 3, lid 5, vastgestelde termijn geen besluit over de klacht heeft genomen, wordt de klacht geacht door die bevoegde autoriteit te zijn aanvaard.

3. Wanneer alle bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten de klacht hebben afgewezen, heeft de belanghebbende het recht om overeenkomstig de nationale voorschriften beroep in te stellen tegen het besluit van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten. De belanghebbende die dit recht van beroep uitoefent, kan geen verzoek indienen uit hoofde van artikel 6, lid 1, onder a):

- a) zolang het besluit nog in beroep wordt behandeld overeenkomstig de wetgeving van de betrokken lidstaat;
- b) wanneer het besluit tot afwijzing nog vatbaar is voor beroep in het kader van de beroepsprocedure van de betrokken lidstaten, of
- c) wanneer een besluit tot afwijzing is bevestigd in het kader van de onder a) bedoelde beroepsprocedure, maar het in een van de betrokken lidstaten niet mogelijk is af te wijken van het besluit van de betrokken rechtbank of andere gerechtelijke instanties.

Indien het recht van beroep is uitgeoefend, wordt het besluit van de betrokken rechtbank of andere gerechtelijke instantie in aanmerking genomen voor de toepassing van artikel 6, lid 1, onder a).

Artikel 6

Geschilbeslechting door de raadgevende commissie

1. Op verzoek van de belanghebbende aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten stellen die bevoegde autoriteiten overeenkomstig artikel 8 een raadgevende commissie (een „raadgevende commissie”) in indien:

- a) de klacht van die belanghebbende op grond van artikel 5, lid 1, werd afgewezen door minstens één maar niet alle bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten, of
- b) de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten de klacht van de belanghebbende hadden aanvaard, maar binnen de in artikel 4, lid 1, vastgestelde termijn geen overeenstemming hebben kunnen bereiken over de beslechting van het geschilpunt in onderling overleg.

De belanghebbende kan een dergelijk verzoek enkel doen indien, overeenkomstig de toepasselijke nationale regels tegen de in artikel 5, lid 1, bedoelde afwijzing, geen beroep kan worden ingesteld, geen beroep aanhangig is of de belanghebbende formeel afstand heeft gedaan van zijn recht van beroep. Het verzoek bevat een verklaring in die zin.

De belanghebbende doet het verzoek om een raadgevende commissie op te richten schriftelijk, uiterlijk vijftig dagen na ontvangst van de kennisgeving op grond van artikel 3, lid 5, of artikel 4, lid 3, of uiterlijk vijftig dagen na afgifte van het besluit door de betrokken rechtbank of gerechtelijke instantie krachtens artikel 5, lid 3, naargelang het geval. De raadgevende commissie wordt uiterlijk 120 dagen na ontvangst van het verzoek ingesteld; zodra dat is gebeurd, stelt de voorzitter van deze commissie de belanghebbende daarvan onverwijld in kennis.

2. De in het geval van lid 1, onder a), ingestelde raadgevende commissie neemt binnen zes maanden nadat zij is ingesteld een besluit over de aanvaarding van de klacht. Zij stelt de bevoegde autoriteiten in kennis van haar besluit binnen dertig dagen na de vaststelling ervan.

Indien de raadgevende commissie heeft bevestigd dat aan alle voorschriften van artikel 3 is voldaan, wordt op verzoek van een van de bevoegde autoriteiten de procedure voor onderling overleg van artikel 4 opgestart. De betrokken bevoegde autoriteit stelt de raadgevende commissie, de andere betrokken bevoegde autoriteiten en de belanghebbende van dat verzoek in kennis. De in artikel 4, lid 1, genoemde termijn begint vanaf de datum van de kennisgeving van het besluit dat de raadgevende commissie betreffende de aanvaarding van de klacht heeft genomen.

Indien geen van de bevoegde autoriteiten binnen een termijn van zestig dagen na de datum van de kennisgeving van het besluit van de raadgevende commissie heeft verzocht om de procedure voor onderling overleg op te starten, brengt de raadgevende commissie overeenkomstig artikel 14, lid 1, advies uit over de beslechting van het geschilpunt. In dat geval wordt, voor de toepassing van artikel 14, lid 1, de raadgevende commissie geacht te zijn ingesteld op de datum waarop de termijn van zestig dagen verstrijkt.

3. In het geval van lid 1, eerste alinea, onder b), van dit artikel brengt de raadgevende commissie overeenkomstig artikel 14, lid 1, advies uit over de beslechting van het geschilpunt.

*Artikel 7***Benoemingen door bevoegde rechtbanken of nationale benoemingsinstanties**

1. Indien een raadgevende commissie niet is ingesteld binnen de in artikel 6, lid 1, vastgestelde termijn, bepalen de lidstaten dat de belanghebbende in kwestie zich kan wenden tot een bevoegde rechtbank of een andere instantie of persoon die krachtens het nationale recht van die lidstaten bevoegd is om een dergelijke functie te vervullen (nationale benoemingsinstantie), om de raadgevende commissie in te stellen.

Indien de bevoegde autoriteit van een lidstaat heeft nagelaten ten minste één vooraanstaande onafhankelijke persoon en een plaatsvervanger te benoemen, kan de belanghebbende de bevoegde rechtbank of de nationale benoemingsinstantie in die lidstaat verzoeken een vooraanstaande onafhankelijke persoon en een plaatsvervanger te benoemen uit de in artikel 9 bedoelde lijst.

Indien de bevoegde autoriteiten van alle betrokken lidstaten zulks hebben nagelaten, kan de belanghebbende de bevoegde rechtbanken of de nationale benoemingsinstantie van elke lidstaat verzoeken de beide vooraanstaande onafhankelijke personen te benoemen uit de in artikel 9 bedoelde lijst. Deze vooraanstaande onafhankelijke personen benoemen overeenkomstig artikel 8, lid 3, de voorzitter door loting uit de lijst van onafhankelijke personen.

Belanghebbenden delen hun verzoek om de vooraanstaande onafhankelijke personen en hun plaatsvervangers te benoemen mee aan elk van hun respectieve woonstaten indien meer dan één belanghebbende bij de procedurehandelingen betrokken is, dan wel aan de lidstaten waarvan de bevoegde autoriteiten hebben nagelaten ten minste één vooraanstaande onafhankelijke persoon en een plaatsvervanger te benoemen indien het slechts één belanghebbende betreft.

2. De benoeming van de onafhankelijke personen en hun plaatsvervangers in overeenstemming met lid 1 van dit artikel wordt pas aan een bevoegde rechtbank van een lidstaat of een nationale benoemingsinstantie voorgelegd na het verstrijken van de in artikel 6, lid 1, genoemde termijn van 120 dagen, en binnen een termijn van dertig dagen na het verstrijken van die termijn.

3. De bevoegde rechtbank of de nationale benoemingsinstantie doet overeenkomstig lid 1 uitspraak en stelt de verzoeker daarvan in kennis. De door de bevoegde rechtbank te volgen procedure voor het benoemen van de onafhankelijke personen wanneer de lidstaten zulks nalaten, is dezelfde procedure als die welke uit hoofde van de nationale voorschriften bij arbitrage in civielrechtelijke en handelszaken toepasselijk is wanneer rechtbanken of nationale benoemingsinstanties arbiters benoemen omdat partijen er niet in geslaagd zijn overeenstemming ter zake te bereiken. De bevoegde rechtbank of nationale benoemingsinstantie van de lidstaat stelt de bevoegde autoriteit van die lidstaat in kennis, die op haar beurt onverwijld de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten in kennis stelt. De bevoegde autoriteit van de lidstaat die in eerste instantie heeft nagelaten de vooraanstaande onafhankelijke persoon en diens plaatsvervanger te benoemen, kan beroep aantekenen tegen het besluit van de rechtbank of nationale benoemingsinstantie in die lidstaat, op voorwaarde dat de bevoegde autoriteit hiertoe het recht heeft krachtens nationale wetgeving. In geval van een afwijzing heeft de verzoeker het recht om tegen de uitspraak van de rechtbank beroep in te stellen overeenkomstig de nationale procedurevoorschriften.

*Artikel 8***De raadgevende commissie**

1. De in artikel 6 bedoelde raadgevende commissie is als volgt samengesteld:

- a) één voorzitter;
- b) één vertegenwoordiger van elke betrokken bevoegde autoriteit. Indien de bevoegde autoriteiten het erover eens zijn, kan het aantal vertegenwoordigers worden verhoogd tot twee per bevoegde autoriteit;
- c) één vooraanstaande onafhankelijke persoon die door elke bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaten wordt benoemd uit de in artikel 9 bedoelde lijst. Indien de bevoegde autoriteiten het erover eens zijn, kan het aantal benoemde personen worden verhoogd tot twee per bevoegde autoriteit.

2. De bepalingen voor de benoeming van de vooraanstaande onafhankelijke personen worden overeengekomen tussen de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten. Na de benoeming van de vooraanstaande onafhankelijke personen wordt in overeenstemming met de voor de benoeming van de onafhankelijke personen geldende bepalingen voor ieder van hen een plaatsvervanger benoemd voor gevallen waarin de onafhankelijke personen verhinderd zijn hun functie uit te oefenen.

3. Indien er over de bepalingen voor de benoeming van vooraanstaande onafhankelijke personen geen overeenstemming is bereikt overeenkomstig lid 2, geschiedt de benoeming van die personen door loting.
 4. Tenzij de vooraanstaande onafhankelijke personen door de bevoegde rechtbank of nationale benoemingsinstantie volgens de bepalingen van artikel 7, lid 1, zijn benoemd, kan de bevoegde autoriteit van elk van de betrokken lidstaten bezwaar maken tegen de benoeming van een bepaalde vooraanstaande onafhankelijke persoon om elke vooraf tussen de betrokken bevoegde autoriteiten overeengekomen reden of om een van de volgende redenen:
 - a) deze persoon behoort tot of werkt namens een van de betrokken belastingadministraties of heeft op een bepaald moment tijdens de drie voorafgaande jaren in die situatie verkeerd;
 - b) deze persoon heeft een deelneming van betekenis of stemrecht in een van de belanghebbenden in kwestie — of heeft die er in de loop van de vijf jaar vóór zijn benoeming gehad — of is er werknemer of adviseur — of is dat in de loop van de vijf jaar vóór zijn benoeming geweest;
 - c) deze persoon biedt onvoldoende garanties om het geschil of de geschillen objectief te behandelen;
 - d) deze persoon is een werknemer van een bedrijf dat belastingadvies verleent of anderszins beroepsmatig belastingadvies verleent, of heeft in de loop van een periode van ten minste drie jaar vóór zijn benoeming in die situatie verkeerd.
 5. Een bevoegde autoriteit van een betrokken lidstaat kan eisen dat een overeenkomstig lid 2 of lid 3 benoemde vooraanstaande persoon of diens plaatsvervanger opening van zaken geeft wat betreft belangen, relaties of andere aangelegenheden die naar verwachting de onafhankelijkheid of onpartijdigheid van die persoon kunnen beïnvloeden, of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat die persoon de procedurehandelingen met vooringenomenheid zal ingaan.
- Gedurende een periode van twaalf maanden nadat het besluit van de raadgevende commissie is genomen, mag een vooraanstaande onafhankelijke persoon die deel uitmaakt van de raadgevende commissie, niet in een situatie verkeren die voor een bevoegde autoriteit een aanleiding zou zijn geweest om bezwaar te maken tegen zijn benoeming, als bedoeld in dit lid, indien die persoon in die situatie had verkeerd op het moment van de benoeming voor de bewuste raadgevende commissie.
6. De vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteiten en de vooraanstaande onafhankelijke personen die overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn benoemd, kiezen een voorzitter uit de in artikel 9 bedoelde lijst van personen. Tenzij anders is overeengekomen door de vertegenwoordigers van elke bevoegde autoriteit en de vooraanstaande onafhankelijke personen, is de voorzitter een rechter.

Artikel 9

Lijst van vooraanstaande onafhankelijke personen

1. De lijst van vooraanstaande onafhankelijke personen bestaat uit alle door de lidstaten benoemde vooraanstaande onafhankelijke personen. Elke lidstaat benoemt daartoe ten minste drie personen die bekwaam en onafhankelijk zijn, en in staat zijn onpartijdig en integer te handelen.
2. Elke lidstaat stelt de Commissie in kennis van de namen van de vooraanstaande onafhankelijke personen die hij heeft benoemd. Elke lidstaat verstrekt de Commissie tevens volledige en actuele informatie over de professionele en academische achtergrond, bekwaamheid en deskundigheid van deze personen en over elk belangenconflict dat zij mogelijk hebben. De lidstaten kunnen in de kennisgeving specificeren welke van deze personen als voorzitter kan worden benoemd.
3. De lidstaten stellen de Commissie onverwijld in kennis van alle wijzigingen die in de lijst van onafhankelijke personen worden aangebracht.

Elke lidstaat legt procedures vast voor de verwijdering van de lijst van vooraanstaande onafhankelijke personen van een door die lidstaat benoemde persoon die niet langer onafhankelijk is.

Indien een lidstaat, rekening houdend met de desbetreffende bepalingen van dit artikel, gegronde redenen heeft om er bezwaar tegen te maken dat een vooraanstaande onafhankelijke persoon op de bovengenoemde lijst blijft staan vanwege een gebrek aan onafhankelijkheid, stelt hij de Commissie daarvan in kennis en onderbouwt hij zijn bezorgdheid met passende bewijzen. De Commissie stelt op haar beurt de lidstaat die de persoon in kwestie heeft benoemd in kennis van de bezwaren en de desbetreffende bewijzen. Op grond van deze bezwaren en desbetreffende bewijzen neemt deze laatste lidstaat binnen zes maanden de nodige maatregelen om het bezwaar te onderzoeken, en verder neemt de lidstaat het besluit of de persoon op de lijst gehandhaafd wordt of van de lijst verwijderd wordt. De lidstaat stelt de Commissie vervolgens onverwijld in kennis van zijn besluit.

*Artikel 10***De commissie voor alternatieve geschilbeslechting**

1. De bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten kunnen overeenkomen om in plaats van een raadgevende commissie een commissie voor alternatieve geschilbeslechting (een „commissie voor alternatieve geschilbeslechting”) in te stellen om overeenkomstig artikel 14 advies uit te brengen over de beslechting van het geschilpunt. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten kunnen tevens overeenkomen een commissie voor alternatieve geschilbeslechting in te stellen in de vorm van een commissie van permanente aard (een „permanente commissie”).

2. Behalve wat betreft de bepalingen van artikel 8, leden 4 en 5, inzake de onafhankelijkheid van haar leden, kan de commissie voor alternatieve geschilbeslechting qua vorm en samenstelling verschillen van de raadgevende commissie.

Een commissie voor alternatieve geschilbeslechting kan, waar passend, elke geschilbeslechtingsprocedure of -techniek toepassen om het geschilpunt op bindende wijze op te lossen. Als alternatief voor het soort geschilbeslechtingsprocedure dat de raadgevende commissie uit hoofde van artikel 8 gebruikt, namelijk het onafhankelijk advies, kunnen op grond van dit artikel door de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten andere soorten geschilbeslechtingsprocedures zoals „eindbod”-arbitrage („final offer” arbitration) (ook arbitrage van „het laatste beste bod” („last best offer” arbitration) genoemd) worden overeengekomen en door de commissie voor alternatieve geschilbeslechting worden toegepast.

3. De bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten komen overeenkomstig artikel 11 de werkingsregels overeen.

4. De artikelen 12 en 13 zijn van toepassing op de commissie voor alternatieve geschilbeslechting, tenzij in de werkingsregels als bedoeld in artikel 11 anders is overeengekomen.

*Artikel 11***Werkingsregels**

1. De lidstaten bepalen dat de bevoegde autoriteit van elk van de betrokken lidstaten de belanghebbende binnen de in artikel 6, lid 1, genoemde termijn van 120 dagen in kennis stelt van het volgende:

- a) de werkingsregels van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting;
- b) de termijn waarbinnen het advies over de beslechting van het geschilpunt moet worden uitgebracht;
- c) verwijzingen naar alle toepasselijke bepalingen van intern recht van de lidstaten en alle toepasselijke overeenkomsten of verdragen.

2. De werkingsregels worden ondertekend tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten die bij het geschil betrokken zijn.

De werkingsregels bevatten met name het volgende:

- a) de beschrijving en de kenmerken van het geschilpunt;
- b) het mandaat waarover de bevoegde autoriteiten van de lidstaten overeenstemming bereiken wat de te regelen juridische en feitelijke kwesties betreft;
- c) de vorm van het geschilbeslechtingsorgaan, ofwel een raadgevende commissie, ofwel een commissie voor alternatieve geschilbeslechting, alsmede het soort procedure voor de alternatieve geschilbeslechting, indien de procedure verschilt van die van het onafhankelijke advies door een raadgevende commissie;
- d) het tijdschema van de geschilbeslechtingsprocedure;
- e) de samenstelling van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting (met inbegrip van het aantal en de namen van de leden, gegevens over hun bekwaamheid en kwalificaties, en informatie over eventuele belangenconflicten van de leden);
- f) de regels voor deelname van de belanghebbende (belanghebbenden) en derde partijen aan de procedurehandelingen, de uitwisselingen van memoranda, inlichtingen en bewijsstukken, de kosten, het soort geschilbeslechtingsprocedure dat gebruikt wordt en alle andere relevante procedurele of organisatorische aangelegenheden;
- g) de logistieke regelingen voor de procedurehandelingen van de raadgevende commissie en het uitbrengen van haar advies.

Indien een raadgevende commissie overeenkomstig artikel 6, lid 1, eerste alinea, onder a), is ingesteld om advies uit te brengen, dan bevatten de werkingsregels alleen de in artikel 11, lid 2, tweede alinea, onder a), d), e) en f), bedoelde informatie.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen standaardwerkingsregels op aan de hand van de bepalingen van de tweede alinea van lid 2 van dit artikel. Dergelijke standaardwerkingsregels zijn van toepassing in gevallen waarin de werkingsregels onvolledig zijn of waarin aan de belanghebbende geen kennis werd gegeven van de werkingsregels. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 20, lid 2, bedoelde procedure.

4. Indien de bevoegde autoriteiten geen kennis hebben gegeven van de werkingsregels aan de belanghebbende overeenkomstig leden 1 en 2, worden deze door de vooraanstaande onafhankelijke personen en de voorzitter op basis van het in lid 3 bedoelde standaardformulier aangevuld en aan de belanghebbende toegezonden binnen een termijn van twee weken, te rekenen vanaf de datum waarop de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting is ingesteld. Wanneer de onafhankelijke personen en de voorzitter geen overeenstemming hebben bereikt over de werkingsregels of de belanghebbende daarvan niet in kennis hebben gesteld, kan of kunnen de belanghebbende of belanghebbenden zich tot een bevoegde rechtbank in een van de betrokken lidstaten wenden om een beschikking te verkrijgen die bevel geeft tot toepassing van de werkingsregels.

Artikel 12

Kosten van de procedurehandelingen

1. Met uitzondering van het bepaalde in lid 2, en tenzij de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten anders zijn overeengekomen, worden de hierna genoemde kosten gelijk over de lidstaten verdeeld:

- a) de uitgaven van de vooraanstaande onafhankelijke personen, die een bedrag vormen dat gelijk is aan het gemiddelde van de gebruikelijke terugbetaling aan hoge ambtenaren van de betrokken lidstaten, en
- b) de vergoeding van de onafhankelijke personen, indien van toepassing, die beperkt is tot 1 000 EUR per persoon per dag voor iedere dag dat de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting bijeenkomt.

De kosten die de belanghebbende maakt, worden niet door de lidstaten gedragen.

2. Indien de belanghebbende:

- a) een kennisgeving van intrekking van de klacht heeft ingediend, overeenkomstig artikel 3, lid 6, of
- b) na een afwijzing uit hoofde van artikel 5, lid 1, een verzoek overeenkomstig artikel 6, lid 1, heeft ingediend en de raadgevende commissie heeft besloten dat de betrokken bevoegde autoriteiten de klacht terecht hebben afgewezen,

en indien de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten het erover eens zijn, worden alle kosten als bedoeld in lid 1, onder a) en b), gedragen door de belanghebbende.

Artikel 13

Inlichtingen, bewijsmiddelen en hoorzittingen

1. Ten behoeve van de in artikel 6 bedoelde procedure kan (kunnen) de belanghebbende (belanghebbenden), indien de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten het erover eens zijn, aan de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting alle inlichtingen, bewijsmiddelen en stukken verschaffen die van dienst kunnen zijn om tot een besluit te komen. Op verzoek van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting verschaffen de belanghebbende (belanghebbenden) en de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten alle inlichtingen, bewijsmiddelen en stukken. Deze bevoegde autoriteiten mogen in de volgende gevallen echter weigeren om inlichtingen aan de raadgevende commissie te verstrekken:

- a) voor het verkrijgen van de inlichtingen moeten administratieve maatregelen worden genomen die in strijd zijn met de nationale wetgeving;
- b) de inlichtingen zijn op grond van de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat niet verkrijgbaar;
- c) de inlichtingen hebben betrekking op handelsgeheimen, bedrijfsgeheimen, nijverheidsgeheimen, beroepsgeheimen of op een fabrieks- of handelswerkwijze;
- d) de bekendmaking van de inlichtingen is in strijd met de openbare orde.

2. Belanghebbenden kunnen op eigen verzoek en met instemming van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten voor een raadgevende commissie of een commissie voor alternatieve geschilbeslechting verschijnen of zich daar laten vertegenwoordigen. Indien de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting zulks verlangt, zijn de belanghebbenden gehouden voor haar te verschijnen of zich er te laten vertegenwoordigen.
3. De vooraanstaande onafhankelijke personen en alle andere leden zijn volgens de nationale wetgeving van elk van de betrokken lidstaten aan het beroepsgeheim gebonden voor wat betreft de informatie die zij verkrijgen in hun hoedanigheid van lid van een raadgevende commissie of een commissie voor alternatieve geschilbeslechting. Belanghebbenden, en waar van toepassing hun vertegenwoordigers, zeggen toe alle informatie (met inbegrip van kennis van documenten) die zij tijdens deze procedurehandelingen verkrijgen, als vertrouwelijk te behandelen. Indien daarom tijdens de procedurehandelingen wordt verzocht, leggen de belanghebbende en zijn vertegenwoordigers tegenover de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten een verklaring in die zin af. De lidstaten stellen passende sancties vast voor elke inbreuk op de geheimhoudingsplicht.

Artikel 14

Advies van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting

1. Een raadgevende commissie of commissie voor alternatieve geschilbeslechting brengt uiterlijk zes maanden na de datum waarop zij is ingesteld, advies uit aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten. Indien de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting van oordeel is dat het geschilpunt van zodanige aard is dat meer dan zes maanden nodig zijn om advies te kunnen uitbrengen, kan deze termijn met drie maanden worden verlengd. De raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting stelt de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten en de belanghebbenden van elke verlenging in kennis.
2. De raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting baseert haar advies op de bepalingen van de toepasselijke overeenkomsten of verdragen bedoeld in artikel 1, alsmede op eventuele toepasselijke nationale voorschriften.
3. De raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting neemt haar advies aan met gewone meerderheid van leden. Indien geen meerderheid kan worden bereikt, is de stem van de voorzitter bepalend voor het definitieve advies. De voorzitter deelt het advies van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting mee aan de bevoegde autoriteiten.

Artikel 15

Eindbesluit

1. Binnen een termijn van zes maanden na de kennisgeving van het advies van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting bereiken de betrokken bevoegde autoriteiten overeenstemming over de beslechting van het geschilpunt.
2. De bevoegde autoriteiten kunnen een besluit nemen dat afwijkt van het advies van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschilbeslechting. Indien zij er echter niet in slagen overeenstemming over de beslechting van het geschilpunt te bereiken, zijn zij aan dat advies gebonden.
3. Elke lidstaat schrijft voor dat zijn bevoegde autoriteit het eindbesluit betreffende de beslechting van het geschilpunt onverwijld ter kennis brengt van de belanghebbende. Indien de belanghebbende niet binnen een termijn van dertig dagen na het nemen van het besluit daarvan in kennis is gesteld, kan hij overeenkomstig de toepasselijke nationale voorschriften in zijn lidstaat van woonplaats beroep instellen om het eindbesluit te verkrijgen.
4. Het eindbesluit is bindend voor de betrokken lidstaten en vormt geen precedent. Het eindbesluit wordt ten uitvoer gelegd mits de belanghebbende (belanghebbenden) het aanvaardt (aanvaarden) en afziet (afzien) van het recht om enig internrechtelijk rechtsmiddel aan te wenden binnen zestig dagen vanaf de datum waarop het eindbesluit ter kennis is gebracht, indien van toepassing.

Behalve indien de betreffende rechtbank of andere gerechtelijke instantie van een betrokken lidstaat overeenkomstig de toepasselijke nationale voorschriften betreffende rechtsmiddelen en met toepassing van de criteria uit hoofde van artikel 8 besluit dat er sprake was van een gebrek aan onafhankelijkheid, wordt het eindbesluit ten uitvoer gelegd volgens de nationale wetgeving van de betrokken lidstaten, die als gevolg van het eindbesluit hun belastingheffing

wijzigen, ongeacht de termijnen in de nationale wetgeving. Indien het eindbesluit niet ten uitvoer is gelegd, kan de belanghebbende zich wenden tot de bevoegde rechtbank van de lidstaat die heeft nagelaten het eindbesluit ten uitvoer te leggen, teneinde de tenuitvoerlegging ervan af te dwingen.

Artikel 16

Wisselwerking met nationale procedures en afwijkingen

1. Het feit dat een door een lidstaat verrichte handeling die een geschilpunt tot gevolg heeft, definitief wordt volgens de nationale wetgeving, belet de belanghebbenden niet gebruik te maken van de procedures waarin deze richtlijn voorziet.
2. Het feit dat het geschilpunt het voorwerp is van een procedure voor onderling overleg of een geschilbeslechtsingsprocedure uit hoofde van respectievelijk artikel 4 en artikel 6, belet een lidstaat niet om voor diezelfde zaak gerechtelijke procedures of procedures met het oog op de toepassing van administratieve en strafrechtelijke sancties in te stellen of voort te zetten.
3. De belanghebbenden kunnen de beschikbare nationale rechtsmiddelen van de betrokken lidstaten aanwenden. Wanneer de belanghebbende evenwel een procedure tot aanwending van een dergelijk rechtsmiddel heeft ingesteld, gaan de respectievelijk in artikel 3, lid 5, en artikel 4, lid 1, genoemde termijnen pas in op de datum waarop de beslissing in die procedure definitief is geworden of waarop die procedurehandelingen anderszins definitief zijn gesloten of wanneer de procedurehandelingen zijn opgeschort.
4. Indien de bevoegde rechtbank of andere gerechtelijke instantie van een lidstaat een beslissing over een geschilpunt heeft genomen, en het nationale recht van die lidstaat hem niet toestaat af te wijken van de beslissing, kan deze lidstaat bepalen dat:
 - a) alvorens door de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten in het kader van de procedure voor onderling overleg uit hoofde van artikel 4 overeenstemming is bereikt over dat geschilpunt, de bevoegde autoriteit van die lidstaat de andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten in kennis stelt van de beslissing van de bevoegde rechtbank of andere gerechtelijke instantie, en die procedure wordt beëindigd met ingang van de datum van die kennisgeving;
 - b) alvorens de belanghebbende een verzoek heeft ingediend uit hoofde van artikel 6, lid 1, de bepalingen van artikel 6, lid 1, niet van toepassing zijn indien het geschilpunt onopgelost was gebleven tijdens de gehele duur van de procedure voor onderling overleg uit hoofde van artikel 4, in welk geval de bevoegde autoriteit van die lidstaat de andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten in kennis stelt van de gevolgen van de beslissing van de bevoegde rechtbank of andere gerechtelijke instantie;
 - c) de geschilbeslechtsingsprocedure krachtens artikel 6 wordt beëindigd indien de beslissing van de bevoegde rechtbank of andere gerechtelijke instantie is genomen nadat een verzoek door een belanghebbende was ingediend uit hoofde van artikel 6, lid 1, maar voordat de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting overeenkomstig artikel 14 aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten advies heeft uitgebracht, in welk geval de bevoegde autoriteit van de relevante betrokken lidstaat de andere bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten en de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting in kennis stelt van de gevolgen van de beslissing van de bevoegde rechtbank of andere gerechtelijke instantie.
5. De indiening van een klacht zoals voorzien in artikel 3 maakt een einde aan alle andere lopende procedurehandelingen volgens de procedure voor onderling overleg of de geschilbeslechtsingsprocedure uit hoofde van een overeenkomst die of een verdrag dat wordt uitgelegd of toegepast in verband met het desbetreffende geschilpunt. Dergelijke lopende procedurehandelingen betreffende het desbetreffende geschilpunt worden beëindigd met ingang van de datum van de eerste ontvangst van de klacht door een van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten.
6. In afwijking van artikel 6 mag een betrokken lidstaat de toegang tot de geschilbeslechtsingsprocedure uit hoofde van dat artikel weigeren indien in die lidstaat sancties zijn opgelegd in verband met gecorrigeerde inkomsten of gecorrigeerd vermogen voor belastingfraude, opzettelijk verzuim en grove nalatigheid. Wanneer er een gerechtelijke of administratieve procedure is opgestart die aanleiding zou kunnen geven tot dergelijke sancties, en deze procedure gelijktijdig met een van de in deze richtlijn bedoelde procedures wordt gevoerd, kan een bevoegde autoriteit de in deze richtlijn bedoelde procedure schorsen vanaf de datum van aanvaarding van de klacht tot de datum van het uiteindelijke resultaat van de procedure.
7. Een lidstaat kan toegang tot de geschilbeslechtsingsprocedure uit hoofde van artikel 6 van geval tot geval weigeren indien een geschilpunt geen betrekking heeft op dubbele belasting. In dat geval stelt de bevoegde autoriteit van bedoelde lidstaat de belanghebbende en de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten daarvan onverwijld in kennis.

*Artikel 17***Bijzondere bepalingen voor natuurlijke personen en kleine ondernemingen**

Indien de belanghebbende hetzij:

- a) een natuurlijke persoon is, of
- b) geen grote onderneming is en geen deel uitmaakt van een grote groep (beide termen als gedefinieerd in Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾),

kan de belanghebbende de klachten, de antwoorden op een verzoek om aanvullende informatie, intrekkingen en verzoeken vermeld in respectievelijk artikel 3, leden 1, 4 en 6, en artikel 6, lid 1, („mededelingen”), bij wijze van afwijking van die bepalingen alleen indienen bij de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarvan de belanghebbende ingezetene is. De bevoegde autoriteit van die lidstaat stelt de bevoegde autoriteiten van alle andere betrokken lidstaten daarvan tegelijkertijd in kennis, zulks binnen twee maanden na ontvangst van deze mededelingen. Zodra een dergelijke kennisgeving is geschied, wordt de belanghebbende geacht de mededeling op de datum van die kennisgeving bij alle betrokken lidstaten te hebben ingediend.

Indien er aanvullende informatie wordt ontvangen uit hoofde van artikel 3, lid 4, zendt de bevoegde autoriteit van de lidstaat die de aanvullende informatie heeft ontvangen, tegelijkertijd ook een afschrift daarvan toe aan de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten. Zodra deze afschriften zijn toegezonden, wordt de aanvullende informatie geacht door alle betrokken lidstaten te zijn ontvangen op de datum waarop deze ontvangst van informatie heeft plaatsgevonden.

*Artikel 18***Openbaarmaking**

1. Raadgevende commissies en commissies voor alternatieve geschilbeslechting brengen hun adviezen schriftelijk uit.
2. De bevoegde autoriteiten kunnen overeenkomen de in artikel 15 bedoelde eindbesluiten in hun geheel te publiceren, indien alle belanghebbenden daarmee instemmen.
3. Indien de bevoegde autoriteiten of de belanghebbende niet met de publicatie van het volledige eindbesluit instemmen, publiceren de bevoegde autoriteiten een samenvatting van het eindbesluit. Deze samenvatting bevat een beschrijving van de kwestie en het onderwerp, de datum, de betrokken belastingtijdvakken, de rechtsgrondslag, de bedrijfstak en een beknopte beschrijving van het uiteindelijke resultaat. Deze samenvatting omvat ook een beschrijving van de gebruikte wijze van arbitrage.

De bevoegde autoriteiten zenden de overeenkomstig de eerste alinea te publiceren informatie vóór de publicatie ervan toe aan de belanghebbende. Uiterlijk zestig dagen na de ontvangst van deze informatie kan de belanghebbende de bevoegde autoriteiten verzoeken geen informatie te publiceren die op een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of op een fabrieks- of handelswerkwijze betrekking heeft, of die in strijd is met de openbare orde.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen standaardformulieren vast voor de mededeling van de in de leden 2 en 3 van dit artikel bedoelde informatie. Die uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 20, lid 2, bedoelde procedure vastgesteld.
5. De bevoegde autoriteiten stellen de Commissie onverwijld in kennis van de overeenkomstig lid 3 te publiceren informatie.

*Artikel 19***Rol van de Commissie en administratieve ondersteuning**

1. De Commissie houdt de in artikel 8, lid 4, bedoelde lijst van de bevoegde autoriteiten en van de vooraanstaande onafhankelijke personen actueel en stelt deze lijsten online beschikbaar. Deze lijst bevat alleen de namen van die personen.
2. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van de in artikel 13 bedoelde maatregelen die zij hebben genomen om inbreuken op de geheimhoudingsplicht te bestraffen. De Commissie stelt de andere lidstaten daarvan in kennis.
3. De Commissie houdt een centraal register bij waarin de overeenkomstig artikel 18, leden 2 en 3, gepubliceerde informatie wordt gearchiveerd en online beschikbaar wordt gesteld.

⁽¹⁾ Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de jaarlijkse financiële overzichten, geconsolideerde financiële overzichten en aanverwante verslagen van bepaalde ondernemingsvormen, tot wijziging van Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 19).

*Artikel 20***Comitéprocedure**

1. De Commissie wordt bijgestaan door het comité voor de beslechting van geschillen. Dat comité is een comité in de zin van Verordening (EU) nr. 182/2011.
2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, is artikel 5 van Verordening (EU) nr. 182/2011 van toepassing.

*Artikel 21***Evaluatie**

Uiterlijk op 30 juni 2024 evalueert de Commissie de uitvoering van deze richtlijn en legt zij aan de Raad een verslag voor. Indien nodig gaat dat verslag vergezeld van een wetgevingsvoorstel.

*Artikel 22***Omzetting**

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 30 juni 2019 aan deze richtlijn te voldoen. Zij delen de Commissie de tekst van die bepalingen onverwijld mee.

Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking ervan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor die verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

*Artikel 23***Inwerkingtreding**

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Zij is van toepassing op elke klacht die wordt ingediend met ingang van 1 juli 2019 betreffende geschillen met betrekking tot inkomsten of vermogen verkregen in een belastingjaar dat begint op of na 1 januari 2018. Bevoegde autoriteiten van betrokken lidstaten kunnen evenwel overeenkomen deze richtlijn toe te passen op elke klacht die is ingediend vóór die datum of op eerdere belastingjaren.

*Artikel 24***Adressaten**

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Luxemburg, 10 oktober 2017.

Voor de Raad

De voorzitter

T. TÕNISTE

II

(Niet-wetgevingshandelingen)

BESLUITEN

UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2017/1853 VAN DE RAAD

van 10 oktober 2017

tot wijziging van Uitvoeringsbesluit 2011/335/EU waarbij de Republiek Litouwen wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾, en met name artikel 395,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bij brief, ingekomen bij de Commissie op 26 april 2017, heeft Litouwen verzocht om een maatregel te mogen toepassen die afwijkt van artikel 287, punt 11, van Richtlijn 2006/112/EG, zodat het bepaalde belastingplichtigen met een jaaromzet van niet meer dan 45 000 EUR van de btw kan blijven vrijstellen. Hierdoor zullen deze belastingplichtigen van sommige of alle in de hoofdstukken 2 tot en met 6 van titel XI van Richtlijn 2006/112/EG vastgestelde btw-verplichtingen worden ontheven.
- (2) Bij brieven van 8 mei 2017 en 10 mei 2017 heeft de Commissie de overige lidstaten van het verzoek van Litouwen in kennis gesteld. Bij brief van 11 mei 2017 heeft de Commissie Litouwen meegedeeld dat zij over alle gegevens beschikte die zij nodig achtte voor de beoordeling van het verzoek.
- (3) Krachtens titel XII van Richtlijn 2006/112/EG mogen de lidstaten al een bijzondere regeling voor kleine ondernemingen toepassen. De verlengde maatregel wijkt slechts af van titel XII van Richtlijn 2006/112/EG in die zin dat de drempel voor de jaaromzet van belastingplichtigen in het kader van de bijzondere regeling hoger is dan de drempel die Litouwen krachtens artikel 287, punt 11, van Richtlijn 2006/112/EG mag hanteren, namelijk 29 000 EUR.
- (4) Bij Uitvoeringsbesluit 2011/335/EU van de Raad ⁽²⁾ werd Litouwen gemachtigd om, bij wijze van uitzondering, belastingplichtigen met een jaaromzet van niet meer dan 45 000 EUR tot 31 december 2014 van de btw vrij te stellen. Bij Uitvoeringsbesluit 2014/795/EU van de Raad ⁽³⁾ werd de derogatiemaatregel verlengd tot 31 december 2017.
- (5) Aangezien de vastgestelde drempel heeft geleid tot minder btw-verplichtingen en aldus tot minder administratieve lasten voor kleine bedrijven, dient Litouwen te worden gemachtigd de maatregel gedurende een nieuwe beperkte periode tot en met 31 december 2020 toe te passen. Belastingplichtigen kunnen nog altijd voor het normale btw-stelsel kiezen.

⁽¹⁾ PB L 347 van 11.12.2006, blz. 1.

⁽²⁾ Uitvoeringsbesluit 2011/335/EU van de Raad van 30 mei 2011 waarbij de Republiek Litouwen wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 150 van 9.6.2011, blz. 6).

⁽³⁾ Uitvoeringsbesluit 2014/795/EU van de Raad van 7 november 2014 tot verlenging van Uitvoeringsbesluit 2011/335/EU waarbij de Republiek Litouwen wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG (PB L 330 van 15.11.2014, blz. 44).

- (6) De artikelen 281 tot en met 294 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende de bijzondere regeling voor kleine ondernemingen worden momenteel geëvalueerd en het is niet ondenkbaar dat een richtlijn tot wijziging van deze bepalingen van Richtlijn 2006/112/EG vóór 31 december 2020 in werking zal treden.
- (7) Uit door Litouwen verstrekte gegevens blijkt dat de verlenging van de derogatie geen noemenswaardige invloed zal hebben op de totale belastingopbrengst in het stadium van het eindverbruik.
- (8) De derogatie heeft geen gevolgen voor de eigen middelen van de Unie uit de btw omdat Litouwen een compensatieberekening zal verrichten overeenkomstig artikel 6 van Verordening (EEG, Euratom) nr. 1553/89 van de Raad ⁽¹⁾,

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

In artikel 2 van Uitvoeringsbesluit 2011/335/EU wordt de tweede alinea vervangen door:

„Het is van toepassing met ingang van 1 januari 2012 tot 31 december 2020 dan wel tot de datum van inwerking-treding van een richtlijn tot wijziging van de bepalingen van de artikelen 281 tot en met 294 van Richtlijn 2006/112/EG, indien deze datum eerder valt.”.

Artikel 2

Dit besluit wordt van kracht op de dag van de kennisgeving ervan.

Het is van toepassing met ingang van 1 januari 2018.

Artikel 3

Dit besluit is gericht tot de Republiek Litouwen.

Gedaan te Luxemburg, 10 oktober 2017.

Voor de Raad
De voorzitter
T. TÖNISTE

⁽¹⁾ Verordening (EEG, Euratom) nr. 1553/89 van de Raad van 29 mei 1989 betreffende de definitieve uniforme regeling voor de inning van de eigen middelen uit de belasting over de toegevoegde waarde (PB L 155 van 7.6.1989, blz. 9).

UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2017/1854 VAN DE RAAD**van 10 oktober 2017**

tot wijziging van Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU waarbij de Republiek Estland wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 26, lid 1, onder a), en de artikelen 168 en 168 bis van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾, en met name artikel 395,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Krachtens de artikelen 168 en 168 bis van Richtlijn 2006/112/EG is een belastingplichtige gerechtigd de btw af te trekken ter zake van de goederen en diensten die hij ten behoeve van zijn belaste activiteiten heeft ontvangen. Krachtens artikel 26, lid 1, onder a), van die richtlijn geldt er een aangifteplicht voor de btw wanneer een tot het bedrijf behorend goed wordt gebruikt voor privédoeleinden van de belastingplichtige of van zijn personeel of, meer in het algemeen, voor andere dan bedrijfsdoeleinden.
- (2) Krachtens Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU van de Raad ⁽²⁾ mag Estland het recht op aftrek ter zake van de aankoop, leasing, intracommunautaire verwerving en invoer van bepaalde personenauto's beperken en de belastingplichtige ontheffen van de verplichting om aangifte te doen van het niet-zakelijke gebruik van onder deze beperking vallende voertuigen.
- (3) Bij brief, ingekomen bij de Commissie op 18 april 2017, heeft Estland verzocht om machtiging tot verlenging van bijzondere maatregelen voor de aankoop, leasing, intracommunautaire verwerving en invoer van bepaalde personenauto's die afwijken van de bepalingen van Richtlijn 2006/112/EG inzake het recht van een belastingplichtige op aftrek van voorbelasting en inzake de verplichting tot aangifte van het gebruik van een tot het bedrijf behorend goed voor andere dan bedrijfsdoeleinden.
- (4) Overeenkomstig artikel 395, lid 2, van Richtlijn 2006/112/EG heeft de Commissie de overige lidstaten bij brief van 14 juni 2017 van het verzoek van Estland in kennis gesteld. Bij brief van 15 juni 2017 heeft de Commissie Estland meegedeeld dat zij over alle gegevens beschikte die zij nodig achtte voor de beoordeling van het verzoek.
- (5) Overeenkomstig artikel 6, lid 2, van Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU heeft Estland de Commissie, samen met het verzoek om verlenging, een verslag over de toepassing van dit uitvoeringsbesluit voorgelegd, met daarin ook een evaluatie van het percentage van de aftrekbeperking. Op basis van actuele gegevens acht Estland een tarief van 50 % nog altijd gerechtvaardigd en passend.
- (6) De verlenging van deze derogatiemaatregelen dient in de tijd beperkt te zijn, zodat de effectiviteit ervan kan worden geëvalueerd evenals de toepasselijkheid van het tarief; Estland moet derhalve worden gemachtigd de maatregel gedurende een beperkte periode te blijven toepassen, namelijk tot en met 31 december 2020.
- (7) Indien Estland een verlenging van de machtiging na 2020 nodig acht, moet het de Commissie uiterlijk 31 maart 2020, samen met het verzoek om verlenging, een verslag voorleggen met daarin ook een evaluatie van het toegepaste percentage.
- (8) De derogatie zal geen noemenswaardige invloed hebben op de totale belastingopbrengst in het stadium van het eindverbruik en geen negatieve gevolgen hebben voor de eigen middelen van de Unie uit de btw.
- (9) Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU moet daarom dienovereenkomstig worden gewijzigd,

⁽¹⁾ PB L 347 van 11.12.2006, blz. 1.

⁽²⁾ Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU van de Raad van 7 november 2014 waarbij de Republiek Estland wordt gemachtigd een maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 26, lid 1, onder a), en de artikelen 168 en 168 bis van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 330 van 15.11.2014, blz. 48).

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Artikel 6 van Uitvoeringsbesluit 2014/797/EU wordt vervangen door:

„Artikel 6

1. Dit besluit wordt van kracht op de dag van de kennisgeving ervan.

Het verstrijkt op 31 december 2020.

2. Een verzoek om verlenging van de bij dit besluit verleende machtiging wordt uiterlijk 31 maart 2020 aan de Commissie voorgelegd, samen met een verslag met daarin ook een evaluatie van het in artikel 1 vastgestelde percentage.”.

Artikel 2

Dit besluit wordt van kracht op de dag van de kennisgeving ervan.

Het is van toepassing met ingang van 1 januari 2018.

Artikel 3

Dit besluit is gericht tot de Republiek Estland.

Gedaan te Luxemburg, 10 oktober 2017.

Voor de Raad

De voorzitter

T. TÖNISTE

UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2017/1855 VAN DE RAAD**van 10 oktober 2017****waarbij Roemenië wordt gemachtigd een bijzondere maatregel toe te passen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde**

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾, en met name artikel 395,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Krachtens punt 18 van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG mag Roemenië vrijstelling van btw verlenen aan belastingplichtigen met een jaaromzet die ten hoogste gelijk is aan de tegenwaarde van 35 000 EUR in de nationale munteenheid tegen de op de dag van zijn toetreding geldende omrekeningskoers.
- (2) Bij Uitvoeringsbesluit 2012/181/EU van de Raad ⁽²⁾ werd Roemenië gemachtigd om een hogere drempel toe te passen en vrijstelling van btw te verlenen aan belastingplichtigen met een jaaromzet van niet meer dan 65 000 EUR. Deze maatregel werd verlengd bij Uitvoeringsbesluit 2014/931/EU van de Raad ⁽³⁾, dat op 31 december 2017 verstrijkt.
- (3) Bij brief, ingekomen bij de Commissie op 26 april 2017, heeft Roemenië verzocht om machtiging tot verlenging van een maatregel die afwijkt van artikel 287, punt 18, van Richtlijn 2006/112/EG, en tot verhoging van de vrijstellingsdrempel tot de tegenwaarde van 88 500 EUR in de nationale munteenheid.
- (4) Een hogere drempel voor de bijzondere regeling voor kleine ondernemingen komt neer op een vereenvoudiging, omdat dit de btw-verplichtingen voor kleine ondernemingen aanzienlijk kan verminderen.
- (5) Overeenkomstig artikel 395, lid 2, van Richtlijn 2006/112/EG heeft de Commissie de overige lidstaten bij brief van 9 juni 2017 van het verzoek van Roemenië in kennis gesteld. Bij brief van 12 juni 2017 heeft de Commissie Roemenië meegedeeld dat zij over alle gegevens beschikte die zij nodig achtte voor de beoordeling van het verzoek.
- (6) Roemenië verwacht dat de maatregel de btw-gerelateerde verplichtingen voor een aantal kleine ondernemingen zal doen dalen. Er wordt ook verwacht dat hij de druk bij de belastingautoriteiten zal doen dalen doordat bij een groter aantal kleine ondernemingen niet langer zal moeten worden toegezien op de inning van minder omvangrijke sommen.
- (7) Aangezien deze derogatiemaatregel de btw-verplichtingen voor kleine ondernemingen moet verlichten, dient Roemenië te worden gemachtigd de maatregel gedurende een beperkte periode toe te passen. Het moet voor belastingplichtigen mogelijk blijven om voor het normale btw-stelsel te kiezen.
- (8) Aangezien de artikelen 281 tot en met 294 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende de bijzondere regeling voor kleine ondernemingen momenteel worden geëvalueerd, is het niet ondenkbaar dat een richtlijn tot wijziging van deze bepalingen van Richtlijn 2006/112/EG vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de derogatie op 31 december 2020 in werking zal treden.
- (9) Op basis van de door Roemenië verstrekte gegevens blijkt dat de verhoogde drempel geen noemenswaardige invloed zal hebben op de totale belastingopbrengst in het stadium van het eindverbruik.

⁽¹⁾ PB L 347 van 11.12.2006, blz. 1.

⁽²⁾ Uitvoeringsbesluit 2012/181/EU van de Raad van 26 maart 2012 waarbij Roemenië wordt gemachtigd een bijzondere maatregel te treffen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 92 van 30.3.2012, blz. 26).

⁽³⁾ Uitvoeringsbesluit 2014/931/EU van de Raad van 16 december 2014 tot verlenging van Uitvoeringsbesluit 2012/181/EU waarbij Roemenië wordt gemachtigd een bijzondere maatregel te treffen die afwijkt van artikel 287 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 365 van 19.12.2014, blz. 145).

- (10) De derogatie heeft geen gevolgen voor de eigen middelen van de Unie uit de btw omdat Roemenië een compensatieberekening zal verrichten overeenkomstig artikel 6 van Verordening (EEG, Euratom) nr. 1553/89 van de Raad ⁽¹⁾,

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

In afwijking van artikel 287, punt 18, van Richtlijn 2006/112/EG wordt Roemenië gemachtigd belastingplichtigen met een jaaromzet van niet meer dan de tegenwaarde van 88 500 EUR in de nationale munteenheid tegen de op de dag van toetreding geldende omrekeningskoers van de btw vrij te stellen.

Artikel 2

Dit besluit wordt van kracht op de dag van de kennisgeving ervan.

Dit besluit is van toepassing vanaf 1 januari 2018 tot en met 31 december 2020 dan wel de datum van inwerking-treding van een richtlijn tot wijziging van de bepalingen van de artikelen 281 tot en met 294 van Richtlijn 2006/112/EG, indien deze datum eerder valt.

Artikel 3

Dit besluit is gericht tot Roemenië.

Gedaan te Luxemburg, 10 oktober 2017.

Voor de Raad

De voorzitter

T. TÖNISTE

⁽¹⁾ Verordening (EEG, Euratom) nr. 1553/89 van de Raad van 29 mei 1989 betreffende de definitieve uniforme regeling voor de inning van de eigen middelen uit de belasting over de toegevoegde waarde (PB L 155 van 7.6.1989, blz. 9).

UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2017/1856 VAN DE RAAD**van 10 oktober 2017****waarbij de Republiek Polen wordt gemachtigd een bijzondere maatregel in te voeren die afwijkt van artikel 193 van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde**

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾, en met name artikel 395,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Krachtens artikel 193 van Richtlijn 2006/112/EG is de belastingplichtige die goederen levert of diensten verricht, in de regel ook de persoon die tot voldoening van de btw is gehouden.
- (2) Bij brief, ingekomen bij de Commissie op 7 oktober 2016, heeft Polen verzocht om een derogatie van artikel 193 van Richtlijn 2006/112/EG, teneinde de verleggingsregeling te kunnen toepassen op leveringen van harde schijven zoals solid-state drives en harddiskdrives.
- (3) Overeenkomstig artikel 395, lid 2, van Richtlijn 2006/112/EG heeft de Commissie de overige lidstaten bij brieven van 12 en 13 juli 2017 van het verzoek van Polen in kennis gesteld. Bij brief van 13 juli 2017 heeft de Commissie Polen meegedeeld dat zij over alle gegevens beschikte die zij nodig achtte voor de beoordeling van het verzoek.
- (4) Harde schijven, die niet onder artikel 199 bis van Richtlijn 2006/112/EG vallen, zijn in Polen het volgende doelwit van btw-fraude in de categorie van elektronische producten geworden. Volgens Polen is de zogenaamde ploffraude op de markt van de harde schijven toegenomen. De omvang en de reikwijdte van deze praktijk hebben een rechtstreekse en uiterst negatieve impact op distributeurs die geen fraude plegen, en leiden tot een daling van de btw-inkomsten.
- (5) Polen heeft een reeks maatregelen genomen om de btw-fraude aan te pakken en te voorkomen. Totdat deze maatregelen concrete resultaten opleveren, meent Polen evenwel dat extra steun nodig is, in de vorm van een tijdelijke maatregel zoals de invoering van de verleggingsregeling.
- (6) Polen moet daarom worden gemachtigd de verleggingsregeling toe te passen op leveringen van harde schijven zoals solid-state drives en harddiskdrives vanaf 1 januari 2018. De derogatie moet worden beperkt in de tijd tot en met 31 december 2020.
- (7) Tegen de tijd dat de derogatie afloopt, zouden de door Polen genomen maatregelen moeten voorkomen dat de btw-fraude in de sector van de harde schijven zich nog verder verspreidt, en Polen zal dan niet meer hoeven af te wijken van artikel 193 van Richtlijn 2006/112/EG ter zake van deze leveringen. Polen zou bijgevolg niet om een verlenging van de derogatie moeten verzoeken.
- (8) De derogatie heeft geen gevolgen voor de eigen middelen van de Unie uit de btw,

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD

Artikel 1

In afwijking van artikel 193 van Richtlijn 2006/112/EG wordt Polen gemachtigd de ontvanger aan te wijzen als de tot voldoening van de btw gehouden persoon ter zake van leveringen van harde schijven zoals solid-state drives en harddiskdrives.

Artikel 2

Dit besluit wordt van kracht op de dag van de kennisgeving ervan.

Dit besluit is van toepassing met ingang van 1 januari 2018 en verstrijkt op 31 december 2020.

⁽¹⁾ PBL 347 van 11.12.2006, blz. 1.

Artikel 3

Dit besluit is gericht tot de Republiek Polen.

Gedaan te Luxemburg, 10 oktober 2017.

Voor de Raad

De voorzitter

T. TÖNISTE

UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2017/1857 VAN DE COMMISSIE**van 13 oktober 2017**

betreffende de erkenning van de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de Verenigde Staten van Amerika voor derivatentransacties waarop toezicht wordt gehouden door de Commodity Futures Trading Commission als gelijkwaardig aan bepaalde vereisten van artikel 11 van Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende otc-derivaten, centrale tegenpartijen en transactieregisters

(Voor de EER relevante tekst)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende otc-derivaten, centrale tegenpartijen en transactieregisters ⁽¹⁾, en met name artikel 13, lid 2,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Artikel 13 van Verordening (EU) nr. 648/2012 voorziet in een mechanisme om oplossingen te vinden die zorgen voor samenhang tussen de rechtsvereisten van de Unie en die van derde landen op het onder die verordening vallende gebied. De Commissie is in dat verband onder meer bevoegd om besluiten vast te stellen waarin wordt verklaard dat de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van een derde land gelijkwaardig zijn aan de in de artikelen 4, 9, 10 en 11 van Verordening (EU) nr. 648/2012 neergelegde vereisten, zodat tegenpartijen die een transactie aangaan binnen het toepassingsgebied van die verordening, waarbij ten minste één van de tegenpartijen in dat derde land is gevestigd, geacht worden aan die vereisten te hebben voldaan door te voldoen aan de in het recht van dat derde land vastgestelde vereisten. Deze gelijkwaardigheidsverklaring maakt het mogelijk de toepassing van dubbele of tegenstrijdige regels te voorkomen en draagt derhalve bij tot de verwezenlijking van de overkoepelende doelstelling van Verordening (EU) nr. 648/2012 om het systeemrisico te verminderen en de transparantie van derivatenmarkten te vergroten door te zorgen voor een internationaal consistente toepassing van de in die verordening vastgelegde en met de internationale partners van de Unie overeengekomen beginselen.
- (2) In artikel 11, leden 1, 2 en 3, van Verordening (EU) nr. 648/2012, zoals gespecificeerd in de technische normen die zijn vastgesteld op grond van artikel 11, lid 14, onder a) en b), en artikel 11, lid 15, van die verordening, worden de rechtsvereisten van de Unie vastgesteld met betrekking tot de tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles die van toepassing zijn op niet door een CTP geclearde otc-derivatencontracten, de waarderings- en geschillenoplossingsverplichtingen die op deze contracten van toepassing zijn („technieken voor inperking van operationele risico's”) alsmede verplichtingen inzake de uitwisseling van zekerheden („margins”) tussen tegenpartijen.
- (3) Opdat een rechtstelsel van een derde land kan worden beschouwd als gelijkwaardig aan het rechtstelsel van de Unie met betrekking tot de technieken voor inperking van operationele risico's en marginvereisten, moet het materiële resultaat van de toepasselijke wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen gelijkwaardig zijn aan dat van de Unievereisten met betrekking tot de regelgevingsdoelstellingen die zij bereiken. Het doel van deze gelijkwaardigheidsbeoordeling is derhalve na te gaan of de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de Verenigde Staten van Amerika (VS) garanderen dat otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard en die door ten minste één in dat derde land gevestigde tegenpartij worden gesloten, de financiële markten in de Unie niet blootstellen aan een hoger risiconiveau dan het risico waaraan deze markten kunnen zijn blootgesteld door dit soort derivatencontracten die door in de Unie gevestigde tegenpartijen worden gesloten, en derhalve geen onaanvaardbaar niveau van systeemrisico opleveren.
- (4) Op 1 september 2013 heeft de Commissie het technisch advies van de Europese toezichthoudende autoriteit voor markten (ESMA) ontvangen over de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen in de VS ⁽²⁾ met betrekking

⁽¹⁾ PBL 201 van 27.7.2012, blz. 1.

⁽²⁾ ESMA/2013/BS/1157, Technical advice on third country regulatory equivalence under EMIR — US, Final report, European Securities and Markets Authority, 1 september 2013.

tot onder meer de technieken voor inperking van operationele risico's die van toepassing zijn op otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard. In haar technisch advies heeft ESMA vastgesteld dat de wettelijk bindende vereisten inzake tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles in de VS gelijkwaardig waren aan de wettelijk bindende vereisten die van toepassing zijn krachtens Verordening (EU) nr. 648/2012. ESMA was echter van mening dat op het moment van haar beoordeling de Amerikaanse regeling voor geschillenoplossing niet gelijkwaardig was aan die van artikel 11, lid 1, van Verordening (EU) nr. 648/2012. ESMA merkte ook op dat de gelijkwaardigheid tussen regelingen voor bilaterale margins toentertijd niet kon worden beoordeeld, aangezien de technische normen ter specificatie van de regels inzake bilaterale margins in de Unie nog niet waren ontwikkeld.

- (5) De Commissie heeft bij haar beoordeling rekening gehouden met het advies van ESMA en met de ontwikkelingen op regelgevingsgebied die zich sindsdien hebben voorgedaan. Dit besluit is echter niet alleen gebaseerd op een vergelijkende analyse van de wettelijke, toezichts- en handhavingsvereisten die in de VS van toepassing zijn, maar ook op een beoordeling van het resultaat van die vereisten en de toereikendheid ervan om de risico's die uit die contracten voortvloeien, in te perken op een wijze die gelijkwaardig wordt geacht aan de resultaten van de vereisten van Verordening (EU) nr. 648/2012.
- (6) De wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen die in de Verenigde Staten van toepassing zijn op otc-derivatencontracten zijn vastgelegd in titel VII van de Dodd Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act („Dodd Frank Street Act”) en in de specifieke uitvoeringsbepalingen die zijn vastgesteld door de Commodity Futures Trading Commission („CFTC Regulations”). De Dodd-Frank Act, die in juli 2010 in werking is getreden, heeft een nieuw regelgevingskader voor bepaalde otc-derivaten, gedefinieerd als swaps in punt 1a(47) van de Commodity Exchange Act („CEA”), vastgesteld om het systeemrisico te verminderen, de transparantie te vergroten en de marktintegriteit binnen het financiële stelsel te bevorderen. De CFTC is bevoegd voor swaps en de meeste operationele bepalingen van titel VII van de Dodd-Frank Act zijn in 2011 van toepassing geworden.
- (7) De technieken voor inperking van operationele risico's voor otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard, zoals toegevoegd in een nieuw punt 4s(i) aan de CEA door punt 731 van Dodd-Frank Act, zijn van toepassing op swaphandelaars en belangrijke deelnemers aan de swap, zoals gedefinieerd in de CEA. Dit besluit dient derhalve betrekking te hebben op de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen met betrekking tot tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles, verplichtingen inzake waardering en geschillenoplossing, alsmede marginvereisten die van toepassing zijn op in de VS gevestigde swaphandelaars en belangrijke deelnemers aan swapovereenkomsten die overeenkomstig de CFTC Regulations een vergunning hebben en onder toezicht staan. Dit besluit dient echter geen betrekking te hebben op de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de Verenigde Staten die van toepassing zijn op personen die bij de Securities and Exchange Commission zijn geregistreerd als een security-based swap dealer of een major security-based swap participant overeenkomstig de Securities Exchange Act van 1934 (15 U. S. C.). 78a et seq.).
- (8) De CFTC Regulations inzake technieken voor inperking van operationele risico's voor otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard, bevatten soortgelijke verplichtingen als die welke zijn vastgesteld in artikel 11, leden 1 en 2, van Verordening (EU) nr. 648/2012. In het bijzonder bevat subdeel I van deel 23 van de CFTC Regulations specifieke gedetailleerde vereisten met betrekking tot tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles, transactiewaardering en geschillenoplossing die van toepassing zijn op otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard. In alle volgende opzichten zijn de vereisten van de CFTC Regulations gelijkwaardig aan de relevante vereisten van Verordening (EU) nr. 648/2012: i) de frequentie en drempelwaarden voor het matchen van het reconciliëren van portefeuilles; ii) de termijnen voor het matchen van de tijdige bevestiging; iii) vereisten voor het comprimeren van portefeuilles op een „pas toe of leg uit”-basis; iv) vereisten voor de dagelijkse waardering van niet-geclearde transacties. Rekening houdend met het beperkte effect als gevolg van het verschil in toepassingsgebied van de vereisten voor overeenkomsten over de wijze waarop geschillen worden beslecht, moeten die vereisten ook als gelijkwaardig worden beschouwd aan de vereisten van Verordening (EU) nr. 648/2012 betreffende geschillenoplossing.
- (9) Op basis van het bovenstaande moeten, met betrekking tot swaps die onder de bevoegdheid van de CFTC vallen, zoals gedefinieerd in punt 1a(47) van het CEA, de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de CFTC die van toepassing zijn op swaphandelaars en belangrijke swapdeelnemers, worden beschouwd als gelijkwaardig aan de vereisten van Verordening (EU) nr. 648/2012 met betrekking tot de tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles, waarderings- en geschillenoplossingsverplichtingen die van toepassing zijn op otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard, als vastgesteld in artikel 11, lid 1, en artikel 11, lid 2, van die verordening.

- (10) Wat betreft de margins voor otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard, bestaan de wettelijk bindende vereisten van de CFTC uit de in januari 2016 gepubliceerde Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants („final margin rule”) en de in augustus 2016 gepubliceerde Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants — Cross Border Application of the Margin Requirements („cross-border margin rule”).
- (11) Terwijl de CFTC Regulations inzake technieken voor inperking van operationele risico's van otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard van toepassing zijn op alle swaphandelaren en belangrijke swapdeelnemers, zijn de CFTC Regulations inzake margins voor die otc-derivatencontracten alleen van toepassing op swaphandelaren en belangrijke swapdeelnemers die niet aan een prudential regulator onderworpen zijn. Volgens de CEA omvat „prudential regulator” de Board of Governors of the Federal Reserve System, de Office of the Comptroller of the Currency, de Federal Deposit Insurance Corporation, de Farm Credit Administration and de Federal Housing Finance Agency.
- (12) CFTC Regulations die van toepassing zijn op margins voor otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard, vereisen alleen de uitwisseling van initiële margin met een „covered counterparty” zoals gedefinieerd in afdeling 23.151 van de CFTC Regulations. Een covered counterparty is a tegenpartij die een „financial end user with material swaps exposure or a swap entity that enters into a swap with a covered swap entity” is. Volgens afdeling 23.150 van de CFTC Regulations is de materiële swapsblootstelling een gemiddelde dagelijkse notionele waarde van niet-geclearde otc-derivaten van meer dan 8 miljard (8 000 miljoen) USD, terwijl de analoge drempel van artikel 28 van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/2251 van de Commissie ⁽¹⁾ 8 miljard (8 000 miljoen) EUR bedraagt. In de Unie geldt voor het vereiste om een variatiemargin uit te wisselen geen materialiteitsdrempel en geldt het vereiste voor alle tegenpartijen, behoudens artikel 11, lid 3, van Verordening (EU) nr. 648/2012. Het CFTC Regulations-vereiste voor het gecombineerde minimumoverboekingsbedrag van de initiële margin en variatiemargin in de final margin rule is 500 000 USD, terwijl het desbetreffende vereiste van artikel 25 van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/2251 500 000 EUR is. Rekening houdend met het beperkte effect als gevolg van het wisselkoersverschil moeten deze bedragen als gelijkwaardig worden beschouwd.
- (13) De vereisten van de final margin rule zijn van toepassing op swaps, die bijna alle contracten omvatten die in Verordening (EU) nr. 648/2012 als otc-derivaten zijn gedefinieerd, met uitzondering van deviezenforwards en deviezenswaps, waarvoor de final margin rule geen vereisten stelt. Bovendien bevatten CFTC Regulations geen specifieke behandeling voor gestructureerde producten, waaronder gedekte obligaties en securitisaties. In de Unie zijn deviezenswaps en deviezenforwards niet onderworpen aan de vereisten inzake initiële margin, en kunnen derivaten die verband houden met gedekte obligaties voor afdekkingdoeleinden eveneens niet aan de vereisten inzake initiële margin onderworpen zijn. Dit besluit dient derhalve alleen van toepassing te zijn op otc-derivaten waarvoor zowel op grond van het Unierecht als op grond van de CFTC Regulations marginverplichtingen gelden.
- (14) De vereisten in de CFTC Regulations voor de berekening van de initiële margin zijn gelijkwaardig aan de vereisten van Verordening (EU) nr. 648/2012. Net als bijlage IV bij Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/2251 staan de CFTC Regulations het gebruik van een gestandaardiseerd model toe. Als alternatief kunnen voor die berekening ook interne modellen of modellen van derden worden gebruikt indien die modellen bepaalde specifieke parameters bevatten, waaronder minimumbetrouwbaarheidsintervallen en marginrisicoperioden en bepaalde historische gegevens, waaronder stressperioden. Deze modellen moeten zijn goedgekeurd door de CFTC of een geregistreerde vereniging van futures.
- (15) De vereisten van de CFTC Regulations inzake in aanmerking komende zekerheden en de wijze waarop deze worden aangehouden en gescheiden, zijn gelijkwaardig aan die van artikel 4 van Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/2251. In de CFTC Regulations is een gelijkwaardige lijst van in aanmerking komende zekerheden

⁽¹⁾ Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/2251 van de Commissie van 4 oktober 2016 tot aanvulling van Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende otc-derivaten, centrale tegenpartijen en transactieregisters ten aanzien van technische reguleringsnormen met betrekking tot risicolimiteringstechnieken voor niet door een centrale tegenpartij geclearde otc-derivatencontracten (PB L 340 van 15.12.2016, blz. 9).

opgenomen, en in de preambule van de final margin rule is bepaald dat swaphandelaren en belangrijke swapdeelnemers die niet aan een prudentiële regulator onderworpen zijn, rekening moeten houden met de concentratie van zekerheden. De CFTC vereisten inzake margins voor otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard, moeten bijgevolg als gelijkwaardig worden beschouwd aan de vereisten in artikel 11, lid 3, van Verordening (EU) nr. 648/2012.

- (16) Met betrekking tot het gelijkwaardige niveau van bescherming van het beroepsgeheim geldt in de VS dat informatie waarover de CFTC en andere federale regulators beschikken, onderworpen is aan de Privacy Act en de Freedom of Information Act (FOIA). Krachtens de FOIA moeten in veel gevallen door een individu of organisatie stappen worden ondernomen om de vertrouwelijke behandeling van ingediende informatie te waarborgen. Bijgevolg bieden de Privacy Act en de FOIA garanties voor het beroepsgeheim, waaronder de bescherming van zakengeheimen die door de autoriteiten met derden worden gedeeld, die gelijkwaardig zijn aan die van titel VIII van Verordening (EU) nr. 648/2012. De vereisten van de VS moeten worden geacht een gelijkwaardige bescherming van het beroepsgeheim te bieden als gewaarborgd bij Verordening (EU) nr. 648/2012.
- (17) Wat ten slotte het effectieve toezicht op en de effectieve handhaving van de wettelijke regelingen in de VS betreft, beschikt de CFTC over ruime onderzoeks- en toezichtsbevoegdheden om te beoordelen of wordt voldaan aan de verplichtingen inzake tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles, waardering en geschillenoplossing die van toepassing zijn op otc-derivatencontracten die niet door een CTP worden gecleard. De CFTC kan een breed scala aan toezichtsmaatregelen nemen om een overtreding van de toepasselijke vereisten te voorkomen. Bovendien voorziet het wettelijke kader van de VS in civielrechtelijke sancties, waaronder tijdelijke of permanente dwangbevelen of bevelen, en boeten en strafrechtelijke sancties voor inbreuken op de toepasselijke vereisten. Deze maatregelen moeten bijgevolg worden geacht te voorzien in de effectieve toepassing van de relevante wettelijke, regelgevende en handhavingsregelingen krachtens de Dodd-Frank Act, CEA en CFTC Regulations op een billijke en niet-verstorende wijze, teneinde effectief toezicht en effectieve handhaving te waarborgen.
- (18) De Commissie moet, in samenwerking met ESMA, op regelmatige basis de ontwikkeling en de effectieve uitvoering blijven volgen van de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen in de VS voor otc-derivatencontracten met betrekking tot de tijdige bevestiging, het comprimeren en reconciliëren van portefeuilles, waardering, geschillenoplossing en marginvereisten die van toepassing zijn op otc-derivatencontracten die niet zijn gecleard door een CTP op basis waarvan dit besluit is genomen. Dit mag geen afbreuk doen aan de mogelijkheid voor de Commissie om te allen tijde een specifieke evaluatie uit te voeren indien relevante ontwikkelingen het nodig maken dat de Commissie de bij onderhavig besluit verleende gelijkwaardigheid opnieuw beoordeelt. Een dergelijke herbeoordeling kan tot de intrekking van dit besluit leiden.
- (19) De in dit besluit vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Europees Comité voor het effectenbedrijf,

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Voor de toepassing van artikel 13, lid 3, van Verordening (EU) nr. 648/2012 worden de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de Verenigde Staten van Amerika (VS) voor technieken voor inperking van operationele risico's die overeenkomstig punt 721(a)(21) van de Dodd-Frank Act worden toegepast op transacties die door de Commodity Futures Trading Commission (CFTC) als „swaps” worden gereguleerd en die niet door een CTP worden gecleard, beschouwd als gelijkwaardig aan de in artikel 11, leden 1 en 2, van Verordening (EU) nr. 648/2012 vastgestelde vereisten, indien ten minste één van de tegenpartijen bij deze transacties in de Verenigde Staten is gevestigd en bij de CFTC als swaphandelaar of belangrijke deelnemer aan de swap is geregistreerd.

Artikel 2

Voor de toepassing van artikel 13, lid 3, van Verordening (EU) nr. 648/2012 worden de wettelijke, toezichts- en handhavingsregelingen van de VS voor de uitwisseling van zekerheden die overeenkomstig punt 721(a)(21) van de Dodd-Frank Act worden toegepast op transacties die door de Commodity Futures Trading Commission (CFTC) als „swaps” worden

gereguleerd en die niet door een CTP worden gecleard, beschouwd als gelijkwaardig aan de in artikel 11, lid 3, van Verordening (EU) nr. 648/2012 vastgestelde vereisten, indien ten minste één van de tegenpartijen bij deze transacties in de Verenigde Staten is gevestigd en bij de CFTC als swaphandelaar of belangrijke deelnemer aan de swap is geregistreerd, en die tegenpartij is onderworpen aan de Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants en de Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants — Cross Border Application of the Margin Requirements.

Artikel 3

Dit besluit treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Gedaan te Brussel, 13 oktober 2017.

Voor de Commissie

De voorzitter

Jean-Claude JUNCKER

ISSN 1977-0758 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2598 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL